

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 155/07-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. decembra 2008 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval sťažnosť MUDr. Z. S., N., zastúpeného advokátkou JUDr. Z. L., N., vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na slobodu prejavu podľa čl. 17 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 167/2004 (predtým sp. zn. 12 C 34/98) a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 115/2006 (predtým sp. zn. 8 Co 408/99, sp. zn. 8 Co 25/2003, sp. zn. 8 Co 106/2005) a jeho rozsudkom z 19. apríla 2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo MUDr. Z. S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na slobodu prejavu podľa čl. 17 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 Co 115/2006 z 19. apríla 2007.

2. Rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8 Co 115/2006 z 19. apríla 2007 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. MUDr. Z. S. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 200 000 Sk (slovom dvestotísíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Nitre je povinný uhradiť MUDr. Z. S. trovy právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Z. L. do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

5. Sťažnosti MUDr. Z. S. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 155/08-11 z 28. augusta 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť MUDr. Z. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a na slobodu prejavu podľa čl. 17 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 26 ods. 1 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod

sp. zn. 10 C 167/2004 (predtým sp. zn. 12 C 34/98) a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 115/2006 z 19. apríla 2007.

2. Zároveň tým istým uznesením (bod 1) odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 167/2004-442 zo 17. februára 2006 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 115/2006 z 19. apríla 2007 až do právoplatnosti rozhodnutia o sťažnosti podanej ústavnému súdu v tejto veci.

3. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že okresný súd v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) vedenom proti sťažovateľovi „... žalobe... vyhovel a zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobkyni titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 200.000,- Sk a titulom náhrady trov konania sumu 166.384,- Sk... Vychádzal z arbitrážneho záveru, že výroky sťažovateľa na adresu žalobkyne o nutnosti mať certifikát za vykonávanie liečby... boli objektívne spôsobilé zasiahnuť do jej osobnostných práv vo forme narušenia jej profesionálnej dôstojnosti. Námietskou sťažovateľa, že išlo o pravdivé tvrdenie vo forme jeho názoru sa vôbec nezaoberal.“. Krajský súd prvostupňový rozsudok „potvrdil ako vecne správny a zaviazal sťažovateľa zaplatiť trovy konania v sume 19.787,- Sk“.

4. Sťažovateľ po zdôvodnení príslušných základných práv, ktoré boli porušené, uvedení na vec sa vzťahujúcich precedensov z rozhodovacej praxe ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) uviedol:

„... Kvôli možnej exekúcii prisúdenej istiny - čo tvorí takmer ročný plat sťažovateľa - žiadame jednak odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku... a jednak o prednostné prerokovanie tejto veci, lebo sťažovateľ je takmer desať rokov traumatizovaný touto kauzou, čo sa negatívne odrazilo na jeho zdravotnom stave i na vzťahoch v jeho rodine. Preto ... žiadame sťažovateľovi priznať aj finančnú satisfakciu v sume 500.000,- Sk, nakoľko súdy neboli schopné tento spor zákonne a spravodlivo rozhodnúť v primeranej dobe, ktorou je podľa nás doba troch – štyroch rokov. Tým došlo k zbytočným prietahom v konaní, a teda zase k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru...“

5. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci rozhodol takto:

„1. Základné právo MUDr. Z. S... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru... na slobodu prejavu podľa čl. 17 ods. 1 listiny, čl. 26 ods. 1 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru... boli porušené rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 19. 4. 2007, sp. zn. 8 Co 115/2006 a konaním mu predchádzajúcim na tomto súde i pred Okresným súdom..., vedenom pod sp. zn. 10 C 167/2004, predtým 12 C 34/98.

2. Zrušuje sa rozsudok Krajského súdu... zo dňa 19. 4. 2007, sp. zn. 8 Co 115/2006 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 500.000,- Sk, ktoré mu zaplatia Okresný súd... v sume 250.000,-Sk a Krajský súd... v sume 250.000,- Sk v lehote do jedného mesiaca.

Priznáva sťažovateľovi všetky trovy konania ...“.

6. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril okresný súd listom zo 17. septembra 2007 (Spr. 1638/07) a krajský súd listom z 20. septembra 2007 (Spr. 1094/07). K ich vyjadreniu zaujala podaním z 8. októbra 2007 stanovisko právna zástupkyňa sťažovateľa.

7. Predseda okresného súdu po uvedení chronológie priebehu súdneho konania okrem iného poukázal na skutočnosť, že *„... tunajší súd v predmetnej veci konal plynulé, promptne, bez prieťahov, a preto sťažnosť sťažovateľa MUDr. Z. S. nie je dôvodná a nepovažujeme ani dôvodné priznanie požadovaného finančného zadostučinenia“.*

8. Predseda krajského súdu okrem iného uviedol, že krajský súd *„odmieta tvrdenie sťažovateľa o možnom porušení základných práv a slobôd. Z... uvedených skutočností je zrejmá dĺžka konania pred odvolacím súdom. Pri prvom rozhodovaní ide o dobu 8 mesiacov a pri druhom rozhodovaní ide o dobu 12 mesiacov. ... Krajský súd preto tvrdenia sťažovateľa... o porušení... práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov odmieta. Pokiaľ ide o vecnú správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, Krajský súd... poukazuje na*

písomné odôvodnenie rozsudku odvolacieho senátu... Stotožňuje sa so skutkovými a právnymi závermi vyslovenými v tomto rozsudku. Podľa názoru Krajského súdu... nebolo porušené v tomto súdnom konaní a týmto súdnym rozhodnutím základné právo na slobodu prejavu...“.

9. Právna zástupkyňa sťažovateľa potvrdila doručenie vyjadrení predsedov okresného súdu a krajského súdu a uviedla, že „... z ich obsahu je zrejmé, že obaja predsedovia súdov sa k podstate... sťažnosti nevyjadrili a svoje podania zamerali len na ich tvrdenia týkajúce sa priebehu konania, konkrétne rýchlosť konania. Preto nepovažujem za dôležité sa k ich podaniam podrobne vyjadrovať a trvám na mojej sťažnosti...“.

10. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Prerokovanie sťažnosti na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

11. Ústavný súd z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 167/2004 (predtým sp. zn. 12 C 34/98) zistil, že navrhovateľka MUDr. D. H. podala na okresnom súde 6. februára 1998 návrh na ochranu osobnosti (v ktorom sťažovateľ pôvodne vystupoval ako žalovaný v II. rade) v súvislosti s tým, že sťažovateľ redaktorke televízie M. uviedol nepravdivé tvrdenia proti navrhovateľke, a to v Televíznych novinách 11. decembra 1997. Preto sa navrhovateľka domáhala, aby súd rozhodol o nepravdivosti týchto tvrdení odporcov, aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie zaradením televízneho šotu v rovnakej televízii, v rovnakom vysielacom čase, ktorého obsahom by bolo uverejnenie rozhodnutia súdu o nepravdivosti týchto tvrdení a ospravedlnenie sa odporcov navrhovateľke. Ďalej žiadala

o zaplataenie nemajetkovej ujmy od S., s. r. o., v sume 300 000 Sk a od s'azovateľa 200 000 Sk.

12. V poradí prvým rozsudkom z 31. mája 1999 okresný súd žalobu zamietol. Krajský súd rozsudkom z 29. marca 2001 rozsudok prvostupňového súdu v zamietajúcej časti týkajúcej sa s'azovateľa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

13. Okresný súd rozsudkom zo 17. septembra 2002 zaviazal s'azovateľa zaplatiť navrhovateľke sumu 200 000 Sk a trovy konania, tento rozsudok (na odvolanie s'azovateľa) krajský súd potvrdil rozsudkom z 20. novembra 2003.

14. Na dovolanie podané s'azovateľom proti tomuto rozsudku krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom z 28. júla 2004 obidva rozsudku nižších súdov zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia bola výlučne procesná vada nižších súdov [odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pozn.], keď dožiadaný súd vykonal výsluch svedkyne bez toho, aby o mieste a termíne jeho vykonania upovedomil účastníkov, teda aj s'azovateľa.

15. Okresný súd vo veci následne rozhodol rozsudkom z 26. októbra 2004, tento rozsudok krajský súd uznesením z 31. augusta 2005 zrušil z dôvodu procesného pochybenia okresného súdu (nepostupovanie v súlade s § 101 ods. 2 OSP, pozn.).

16. Okresný súd následne vo veci rozhodol ostatným rozsudkom zo 17. februára 2006, ktorým bol s'azovateľ zaviazaný zaplatiť navrhovateľke sumu 200 000 Sk spolu s trovami konania. Na odvolanie s'azovateľa krajský súd ostatným rozsudkom z 19. apríla 2007 potvrdil prvostupňový rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť 29. júna 2007.

17. Okresný súd v ostatnom rozsudku č. k. 10 C 167/04-442 zo 17. februára 2006 okrem iného uviedol: *«Súd po doplnenom dokazovaní... dospel k záveru, že výroky odporcu odvysielané v televíznom šote na adresu navrhovateľky, ako aj informácie o nutnosti mať*

certifikát na vykonávanie liečby, ktorú poskytuje navrhovateľka, boli objektívne spôsobilé zasiahnuť dobré meno navrhovateľky ako lekárky. ... Uvedené skutočnosti boli potvrdené aj výpoveďou vypočutej svedkyne Mgr. A. G. Táto svedkyňa výslovne uviedla, že pokiaľ v predmetnom televíznom šote odvysielanom dňa 11. 12. 1997 uviedla, že: „Podľa Dr. S., ktorý pracuje dnes v privátnej a kedysi v prvej onkologickej ambulancii v N. atestácia nestačí. Na indikovanie a vykonávanie cytostatickej, hormonálnej a imunoterapeutickej liečby potrebuje totiž onkológ podľa platných predpisov aj certifikát?“, parafrázovala jeho slová, ktoré jej on povedal pri rozhovore v ambulancii. ... Z týchto dôvodov s poukazom aj na predchádzajúce dôvody uvedené vo vyššie citovaných rozsudkoch súd návrhu vyhovel a priznal navrhovateľke náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. ... Tvrdeniami odporcu, že atestácia na uvedenú liečbu nestačí, sa neprimerane a vážne narušila jej profesionálna dôstojnosť, keď tieto slová odzneli v televízii v čase sledovanom širokou verejnosťou vrátane pacientov, ktorých sama liečila. Tieto skutočnosti museli byť odporcovi dobre známe, z čoho vyplýva, že svojím tvrdením takýto cieľ sledoval. Vzhľadom na závažnosť zásahu ako aj všetky okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, súd priznanú nemajetkovú ujmu považoval za primeranú vo výške 200 000,-Sk. ...»

18. Krajský súd v ostatnom rozsudku sp. zn. 8 Co 115/2006 z 19. apríla 2007 najskôr uviedol podstatnú časť ostatného prvostupňového rozsudku a následne poukázal na podané odvolanie odporcu a vyjadrenie navrhovateľky: «... rozsudok napadol odvolaním odporca... Žiadal, aby odvolací súd... rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a návrh navrhovateľky zamietol. Mal za to, že výroky, ktoré v televíznom šote uviedol, neboli objektívne spôsobilé zasiahnuť dobré meno navrhovateľky ako lekárky. V tomto televíznom šote povedal dve vety: „tak ten certifikát nemá, pretože pokiaľ viem, zatiaľ bolo na Slovensku vydaných asi 10, a je prihlásených ďalších 40 kolegov, ktorí spĺňajú podmienky. Prihlášky sú na inštitúte pre ďalšie vzdelávanie zdravotníckych pracovníkov a tam je jedna základná podmienka, štvorročná dokázateľná prax.“ Odporca mal za to, že tieto výroky sú pravdivé a ako také nie sú neoprávneným zásahom, pokiaľ nejde o výroky, ktoré sa dotýkajú intímnej sféry života občana. Poukázal na písomný záznam šotu, kde moderátorka Televíznych novín... uviedla v závere svojho prednesu: „podľa tvrdení poslancov v nej lieči pacientov navyše nekvalifikovaný personál“. Teda nie odporca, ale poslanci zrejme považovali personál a asi

aj navrhovateľku za nekvalifikovanú a moderátorka Televíznych novín to o nich povedala. Nevedel, že v rozhovore s riaditeľom nemocnice, ktorý tiež predchádzal rozhovoru s odporcom redaktorka G. použila termín „nekvalifikovanosť onkologičky“. Odporca sa v takomto smere nevyjadroval. O tom, čo bude v šote predchádzať jeho odpovediam moderátorky G. nevedel, a nemohol teda ani tušiť, že prípadné takéto spojenie tvrdení moderátorky Televíznych novín a redaktorky o nekvalifikovanosti personálu na jednej strane a na druhej strane jeho odpovede týkajúce sa certifikátov, by mohlo evokovať dojem, že aj on hovoril o nekvalifikovanosti navrhovateľky. Trval na tom, že sa ku kvalifikovanosti navrhovateľky vôbec nevyjadroval. Na požiadanie redaktorky G. odpovedal na jej otázku a odpovedal pravdivo. Odporca slová „atestáciu na uvedenie liečbu nestačí“ nepoužil a vôbec nevedel kedy, a v rámci čoho sa tento šot bude vysielat', a teda aká bude sledovanosť tejto relácie. Voči navrhovateľke sa teda nedopustil žiadneho neoprávneného zásahu do práva na ochranu jej osobnosti a teda nie sú splnené podmienky pre priznanie morálneho zadosťučinenia, či finančnej satisfakcie v zmysle § 13 OZ. Svoje odvolanie následne doplnil samotný odporca, ktorý uviedol, že v inkriminovanej relácii, ktorú nezrežiroval on, ale niekto iný, vyjadril iba hodnotiaci úsudok, že každý lekár, teda nielen navrhovateľka, by mal mať okrem špecializovanej atestácie aj certifikát príslušného vzdelávacieho inštitútu, aby mohol vykonávať prax s onkopacientami a konštatoval skutočnosť, že navrhovateľka tento certifikát nemala. Nepovedal nič viac a nič menej, a to čo povedal, bolo pravdivé, hodnoverné a konštatačné, bez zámeru niekoho znevážiť, či uraziť. Ním vyslovený úsudok pre predpoklady vykonávať istú špecializovanú lekársku činnosť nebol spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv navrhovateľky, lebo bol jednak pravdivý a jednak primeraný vtedajším požiadavkám istej kvalifikovanej lekárskej inštitúcie, ale bola to len TV M., ktorá svojím osobitne vedeným spôsobom relácie vyslovila, že navrhovateľka je „nekvalifikovanou onkologičkou...“. Vo svojom odvolaní poukázal na článok 10 Dohovoru a článok 26 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Strasbourgu, ktorá je záväzná pre slovenské súdy, a teda aj odvolací súd v Nitre.

K podanému odvolaniu sa vyjadrila navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Žiadala potvrdiť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu. Poukázala na to, že do rozhodnutia Krajského súdu... dňa 29. 3. 2001 odporca ani

jedenkrát nenamietal bez toho, aby to bolo pred súdom predmetom dokazovania, že v uvedenom rozhovore sú uvedené i nepravdivé tvrdenia, ktorých vyslovenie by mohlo byť prisudzované z použitého slovného vyjadrenia „podľa MUDr. S...“ jeho osobe. Odporca do tej doby nespochybnil ani nenamietal pravdivosť toho, že uvedené informácie redaktorky povedal, nakoľko mal za to, že to pre rozhodnutie vo veci nebude mať dopad. Odporca vo svojich vyjadreniach tvrdil, že v relácii neuviedol žiadne nepravdivé tvrdenie. Z kontextu slov redaktorky však vyplynulo, že redaktorka cituje slová odporcu. Ak by odporca uvedené slová nepovedal, okamžite by bol pravdivosť citácie pred súdom namietal, najmä v spojitosti s tým, že pred súdom tvrdil; že on uviedol len pravdivé údaje. Závery súdu sú v plnom rozsahu s pravidlami logického uvažovania. Odporca uviedol, či už priamo alebo s pomocou redaktorky nepravdivé, zavádzajúce informácie adresované na navrhovateľku, ktoré sa prostredníctvom značne dostupného média, televízie, dostali do povedomia veľkého počtu subjektov. Došlo teda k neoprávnenému zásahu do práv navrhovateľky vyplývajúcej jej z ustanovenia § 11 OZ.»

19. Z hľadiska vlastných záverov, potom, ako popísal priebeh doterajšieho súdneho konania vo veci, krajský súd uviedol: «*Odvolačí súd... dospel k záveru, že je potrebné toto rozhodnutie... ako vecne správne potvrdiť, keď súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav a vec správne posúdil i po právnej stránke. ... Z prepisu televízneho šotu odvysielaného televíziou M. dňa 11. 12. 1997 v Televíznych novinách v čase od 19.00 hod. do 19.25 hod. vyplýva, že v rozhovore s odporcom redaktorka A. G. okrem iného uviedla, že: „Podľa doktora S., ktorý dnes pracuje v privátnej a kedysi v prvej onkologickej ambulancii v N., atestácia nestačí. Na indikovanie a vykonávanie cytostatickej, hormonálnej a imunoterapeutickej liečby potrebuje totiž onkológ podľa platných predpisov aj certifikát. Znamená to, že pani doktorka nemá tento certifikát?“* Odporca na túto otázku reagoval: „*Tak ten certifikát nemá, pretože pokiaľ viem, zatiaľ bolo na Slovensku vydaných asi desať a je prihlásených ďalších štyridsať kolegov, ktorí spĺňajú podmienky. Prihlášky sú na Inštitúte pre ďalšie vzdelávanie zdravotníckych pracovníkov a tam je jedna základná podmienka, štvorročná dokázateľná prax.*“ Na to redaktorka A. G. pokračovala: „*Ktorú vraj nemá tiež...*“

Z výsluchu svedkyne A. G. vyplynulo, že týmto citovala slová odporcu, teda tie

informácie, ktoré od neho získala. Povedala slová, ktoré predtým povedal odporca. Na duplicitu onkologických ambulancií v N. ju upozornili poslanci NR SR, ktorí jej dali kontakt na odporcu, že je ochotný povedať na kameru svoje tvrdenie. A. G. navštívila preto odporcu a tento uviedol, že navrhovateľka nemá oprávnenie na vykonávanie liečby. Riaditeľ nemocnice v N. zasa uviedol, že navrhovateľka má všetky oprávnenia na vykonávanie cytostatickej, hormonálnej a imunoterapeutickej liečby - atestáciu z onkológie a dve atestácie z vnútorného lekárstva. Po odvysielaní televízneho šotu odporca svedkyňu nekontaktoval, nič nenamietal. Bola však vyzvaná právnikom televízie M., aby objasnila skutočnosti v šote odvysielané a to na základe námietok navrhovateľky.

Z uvedeného vyplýva, že odporca skutočne použil tvrdenia citované redaktorkou v spornom televíznom šote a takto objektívne zasiahol do osobnostných práv navrhovateľky..

Vyjadrením pre médiá musel odporca vedieť, že tieto ich môžu použiť priamo alebo prostredníctvom citácie, lebo im to z predmetu ich činnosti vyplýva. Navrhovateľka pre výkon svojej funkcie kvalifikačné predpoklady spĺňala a koncepcia rozvoja odboru klinickej onkológie uverejnená vo Vestníku MZ SR č. 14-15, z 5.9.1996, nie je určujúcim kritériom kvalifikovanosti pre výkon práce lekára so špecializáciou - onkológia.

Výroky odporcu odvysielané v uvedenom televíznom šote, o ktorých sám odporca pri svojom výsluchu uviedol, že odpovedal na otázky redaktorky na adresu navrhovateľky, len to, čo presne v šote odznelo, ako aj informácie o nutnosti mať „certifikát“ na vykonávanie liečby, ktorú poskytuje navrhovateľka, boli objektívne spôsobilé zasiahnuť dobré meno navrhovateľky ako lekárky. Odporca netvrdil, že povedal aj niečo iné v rozhovore, čo by v odvysielanom televíznom šote nebolo a čo by bolo vysvetľovalo, ako je to s tzv. „certifikátom“.

Redaktorka A. G. čerpala v televíznom šote z informácií odporcu. O „potrebe“ tzv. „certifikátu“ nemala sama dostatok vedomostí.

Odporca sa snažil zúžiť celý problém do polohy, že pokiaľ navrhovateľka nemala „certifikát“ z Inštitútu pre ďalšie vzdelávanie zdravotníckych pracovníkov, hovoril pravdu a teda nezasiahol takýmito výrokmí do dobrého mena navrhovateľky. On sa k jej nekvalifikovanosti nevyjadroval. Jeho úsudok, ktorý vyjadril v televíznom šote, ako sám nazval svoje vyjadrenie vo svojom odvolaní, bol údajne primeraný vtedajším požiadavkám

istej kvalifikovanej lekárskej inštitúcie.

S takýmto „hodnotiacim“ úsudkom odporcu nemožno súhlasiť, keďže potreba tzv. „certifikátu“ na indikovanie a vykonávanie cytostatickej, hormonálnej a imunoterapeutickej liečby z ničoho nevyplývala.

Ako už odvolací súd aj vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach uviedol, odporca viedol zisťný boj o pacienta s cieľom zneistiť pacientov navrhovateľky, resp. NsP v N., prostredníctvom médií, ktoré majú na pacientov - občanov - značný dopad a takto zasiahol do osobnostných práv navrhovateľky v rovine jej odbornosti...».

20. Z obsahu súdneho spisu - vyjadrenia pôvodne žalovanej televízie zo 16. februára 1999 (č.l. 80, 81 spisového materiálu) inter cetera vyplýva, že „V predmetnom spore ide o interpeláciu vtedajších poslancov Národnej rady SR T. Š. a R. K. na ministra zdravotníctva, z dôvodu vybudovania novej nákladnej onkologickej ambulancie v N. Prvotná a primárna bola informácia samotných poslancov na pôde parlamentu ako i mimo nej, že v N. je takáto ambulancia, duplicitná, nadštandardná, čo vzhľadom na ekonomickú situáciu zdravotníctva a nemocnice v N. pôsobí otázne, a bolo to tvrdenia poslancov, že personál tejto novej nemocnice je nekvalifikovaný. Napriek tomu žalobkyňa sa ochrany svojej osobnosti voči T. Š. a R. K., politikom, nedomáha...Poskytovanie zdravotníckej starostlivosti v... ambulancii, ktorá svojim zriadením a vybavením bolo predmetom záujmu nielen občanov mesta, ale aj poslancov Národnej rady SR, ktorí v tomto smere na pôde nášho parlamentu interpelovali ministra zdravotníctva. Nejde teda o štandardnú situáciu. Preto sa táto stala predmetom reportáže Televíznych novín dňa 11/12/1998, v zmysle plnenia povinnosti podľa tlačového zákona.“. K otázke certifikátu (ktorého charakter tvoril jadro sporu) pôvodne žalovaná televízia ďalej uvádza, že „Žalobkyňa nepopiera, že držiteľkou predmetného certifikátu nie je. Na základe vyššieuvedeného je zrejmé, že tento certifikát... podľa smernice MZ SR potrebuje. To znamená, že sme neuviedli nepravdivý údaj... Informovanie verejnosti o skutočnostiach, ktoré aj politici – experti bývalej opozície pre zdravotníctva, považovali za natoľko závažné, že o nich informovali verejnosť a interpelovali vtedajšieho ministra zdravotníctva.“. V ďalšom pôvodne žalovaná televízia poukázala na judikatúru súdov vzťahujúcu sa na vec, v rámci ktorej akcentovala potrebu zohľadnenia rozdielu medzi kritikou a neoprávneným zásahom, ako aj na posudzovanie

údajov, ktoré sú pravdivé a ktoré preto odporujú § 11 OZ.

21. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predstavuje súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Nie je však súčasťou všeobecných súdov, ktorým preto ani nie je inštančne nadriadený. Úlohou ústavného súdu je kontrola rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, avšak len za situácie, keď svojimi rozhodnutiami zasahujú do ústavne zaručených základných práv a slobôd jednotlivca. To znamená, že ústavný súd nie je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade, keď dochádza k porušeniu bežnej zákonnosti alebo iným nesprávnostiam, ktoré svojou podstatou spočívajú v rovine podústavného práva.

22. Ako však ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 OSP).

23. Dôkazy nestačí len vykonať, ale treba ich tiež náležite vyhodnotiť, čiže posúdiť ich vierohodnosť a relevantnosť pre záväzné vyriešenie sporu. V tomto významnú úlohu zohráva zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorú treba v občianskom súdnom procese bezvýhradne uplatňovať. Zásada voľného hodnotenia dôkazov umožňuje voľný myšlienkový proces súdu, ktorého výsledkom je záverečné presvedčenie ohodnotenej veci, pričom „súd vykonané dôkazy hodnotí podľa svojich vlastných záverov, opierajúcich sa o skúsenosť a logiku“ (Zoulík, F.: Soudy a soudnictví. CH. Beck, Praha 1995, s. 130). V občianskom súdnom konaní je uvedená zásada zakotvená v § 132 OSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Voľné hodnotenie dôkazov sa opiera okrem iného tiež o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú alebo

vyvracajú tvrdenia účastníkov a v neposlednom rade tiež o zásady formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Súd je totiž pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi.

24. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov, resp. posudzovanie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom, a to ani vtedy, ak by sa s takým hodnotením ústavný súd sám celkom nestotožnil.

25. Všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy či čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Európsky súd pre ľudské práva v tejto súvislosti uviedol, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené (rozhodnutie EŠLP

vo veci H. proti Belgicku z 30. novembra 1987), rozsah tejto povinnosti sa môže meniť s ohľadom na povahu rozhodnutí a musí byť posudzovaný podľa okolností každého prípadu (rozhodnutie ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994).

27. Ústavný súd v súlade s opakovane postulovaným princípom sebaobmedzenia svojej vlastnej rozhodovacej činnosti sa v tejto sťažnosti zaoberá len právnymi závermi krajského súdu (ale tiež okresného súdu), či sťažovateľ neoprávnene zasiahol do práva na ochranu osobnosti navrhovateľky s dôsledkami uvedenými v § 11 a § 13 OZ. Kladné posúdenie tejto otázky všeobecnými súdmi znamenalo, že sťažovateľ bol zaviazaný na zaplatenie nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 OZ. V tejto súvislosti dodáva, že predmetné posúdenie je zásadne úlohou všeobecných súdov, to však len pokiaľ, pokiaľ všeobecné súdy nerozhodujú v extrémnom rozpore so zisteným skutkovým stavom alebo s princípom spravodlivosti alebo arbitrárne; opačný postup by bolo možné označiť za svojvôľu, ktorou sa porušujú ústavne zaručené práva, a do tohto procesu ústavný súd musí zasiahnuť.

28. Podľa názoru ústavného súdu o prípadnej (spolu)zodpovednosti osoby, ktorá poskytla médiám informáciu, možno hovoriť iba vtedy, ak:

- a) médiá (v danom prípade televízia) zverejnia túto informáciu,
- b) médiá sa o nej dozvedeli oficiálnou cestou od tejto osoby,
- c) informácia zasahuje do práv tretích osôb.

Uvedeným kritériám nezodpovedá podľa názoru ústavného súdu ani situácia, ak sa v médiu komentuje a dopĺňa stanovisko či informácia (respektíve sa aj skresľuje alebo dáva do nenáležitých súvislostí), ktorá zaznela pri rozhovore a pod.

29. V procese sprostredkovania informácií verejnosti prostredníctvom médií (televízie) nezastupiteľnú úlohu plní predovšetkým kvalifikovaný a kompetentný novinár – redaktor, teda osoba rozvážna, objektívna, ktorá nemá „osobný záujem“ na uprednostnení či znevážení jedného záujmu pred druhým, respektíve ktorá nemá „osobný záujem“ na povýšení jedného práva nad druhým, tá, ktorá nehľadá a neposkytuje za každú cenu informácie pre senzácie bez ohľadu na to, akú majú skutočnú hodnotu a aká je objektívna

potreba ich zverejniť, a bez ohľadu na to, že tým môže spôsobiť nenapraviteľnú ujmu inému.

30. Inkriminované výroky sťažovateľa (bližšie pozri bod 19 odôvodnenia) odzneli 11. decembra 1997 a boli odvysielané v Televíznych novinách komerčnej televízie v čase od 19.00 h do 19.25 h. Ich celkový rozsah a obsah spočíval v tom, že na konštatačnú otázku redaktorky uvedenej televízie *„Podľa doktora S., ktorý dnes pracuje v privátnej a kedysi v prvej onkologickej ambulancii v N., atestácia nestačí. Na indikovanie a vykonávanie cytostatickej, hormonálnej a imunoterapeutickej liečby potrebuje totiž onkológ podľa platných predpisov aj certifikát. Znamená to, že pani doktorka nemá tento certifikát?“* sťažovateľ reagoval (odpovedal) takto: *„Tak ten certifikát nemá, pretože pokiaľ viem, zatiaľ bolo na Slovensku vydaných asi desať a je prihlásených ďalších štyridsať kolegov, ktorí spĺňajú podmienky. Prihlášky sú na Inštitúte pre ďalšie vzdelávanie zdravotníckych pracovníkov a tam je jedna základná podmienka, štvorročná dokázateľná prax.“*. Na to redaktorka pokračovala: *„Ktorú vraj nemá tiež...“*.

31. Všeobecné súdy z uvedenej konštatačnej otázky redaktorky a odpovede sťažovateľa, ako aj výpovede svedkyne G. – redaktorky televízie (ktorá sporný výrok uviedla, pozn.) a vyjadrenia účastníkov dospeli k záveru, že *«výroky odporcu odvysielané v uvedenom televíznom šote..., ako aj informácie o nutnosti mať „certifikát“ na vykonávanie liečby, ktorú poskytuje navrhovateľka, boli objektívne spôsobilé zasiahnuť dobré meno navrhovateľky ako lekárky»*, a zaviazali sťažovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 200 000 Sk s náhradou trov konania. Krajský súd v súvislosti s tým ďalej uviedol, že sťažovateľ skutočne použil tvrdenia citované redaktorkou v spornom televíznom šote, čo považoval za preukázané z výpovede svedkyne G., a tiež tým, že sťažovateľ ani po odvysielaní televízneho šotu nekontaktoval svedkyňu.

32. Podľa názoru ústavného súdu hodnovernosť dôkazu (výpoveď redaktorky G.), o ktorý krajský súd v rozhodujúcej miere oprel svoj názor (o tom, že sťažovateľ skutočne použil tvrdenia citované touto redaktorkou), nepopieral v priebehu celého súdneho konania len odporca (sťažovateľ), ani nebol spochybnený iba tým, že zamestnávateľ uvedenej

svedkyne (redaktorky) bol sám v tejto veci pôvodne spolužalovaný, ale spochybňoval ho predovšetkým obsah samotného vyjadrenia pôvodne žalovanej televízie zo 16. februára 1999 (bod 20 odôvodnenia), na ktorý v podrobnostiach ústavný súd odkazuje. Z uvedeného vyjadrenia mimo akúkoľvek pochybnosť vyplývajú aj dve podstatné skutočnosti:

- a) že zdrojom informácií uvedených v spornom televíznom šote boli poslanci Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) a nie sťažovateľ, a
- b) že televízia považuje obsah odvysielaného šotu za pravdivý.

33. Krajský súd vyslovil názor o právnej zodpovednosti sťažovateľa v posudzovanej veci aj napriek tomu, že sťažovateľ namietal už v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, že *«slová „atestáciu na uvedení liečbu nestačí“ nepoužil», že poukazoval na «...písomný záznam šotu, kde moderátorka Televíznych novín... uviedla v závere svojho prednesu: „podľa tvrdení poslancov v nej lieči pacientov navyše nekvalifikovaný personál. Teda nie odporca (sťažovateľ, pozn.), ale poslanci zrejme považovali personál a asi aj navrhovateľku za nekvalifikovanú a moderátorka Televíznych novín to o nich povedala.“»*. V súvislosti s tým sťažovateľ predložil celý rad listinných dôkazov (interpelácií poslancov národnej rady a novinových článkov) z obdobia ešte pred 11. decembrom 1997, ktoré poukazovali na v podstate rovnaké (podobné) skutočnosti, ako boli prezentované v inkriminovanom televíznom šote. Konkrétne išlo o interpeláciu ministra zdravotníctva Slovenskej republiky poslancami národnej rady Š. a K. z 22. júla 1997, jej opakovanie z 24. novembra 1997, článok redaktora I. B., *„Je n. onkologická liečba výnimkou, alebo...“* uverejnený v Zdravotníckych novinách zo 4. novembra 1996, článok redaktora I. B. *«„Dobrovoľné“ usvedčenie n. onkologickej liečby...»* uverejnený v Zdravotníckych novinách zo 16. januára 1997, článok (rozhovor s MUDr. J. G.) *„Ako ďalej, či ako lepšie v klinickej onkológii?“* uverejnený v Zdravotníckych novinách z 9. mája 1997, ako aj článok (rozhovor s poslancom doc. MUDr. T. Š., CSc.) *„Liečia na oddelení klinickej onkológie v nemocnici v N. pacientov v súlade s platnými predpismi?“* uverejnený v Zdravotníckych novinách zo 4. septembra 1997. Uvedené potvrdzuje aj obsah samotnej žaloby z 5. februára 1998, kde je uvedené, že *«v televíznom šote pracovníčka odporcu v prvom rade moderátorka televíznych novín A. P. povedala „Podľa tvrdení poslancov v nej lieči pacientov nekvalifikovaný personál“.*».

34. Zhrnúc uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v okolnostiach danej veci *prima facie* nemôže niesť zodpovednosť za obsah konštatačnej otázky redaktorky televízie a zodpovedá len za ním vyslovený výrok, z ktorého (jeho odpovede na otázku redaktorky televízie) nijako nevyplýva tvrdenie, že navrhovateľka nemá oprávnenie na vykonávanie liečby (jadro uvádzaného neoprávneného zásahu do ochrany práva osobnosti navrhovateľky).

35. Keďže ústavný súd zistil extrémne rozpory v záveroch všeobecných súdov so zisteným skutkovým stavom, ale tiež s princípom spravodlivosti, nepovažuje za potrebné poukázať na ďalšie zjavné nedostatky, ktorých sa všeobecné súdy v danej veci dopustili, keď v ďalšom texte odôvodnenia rozhodnutia za iniciátora celého komplotu proti navrhovateľke označili sťažovateľa, a to napriek tomu, že sťažovateľ predložil celý rad listinných dôkazov (interpelácií poslancov národnej rady a novinových článkov, pozri bod 29) z obdobia ešte pred 11. decembrom 1997, ktoré poukazovali na rovnaké skutočnosti, ako boli posudzované v predmetnom súdnom konaní. Napokon toto vyplýva tiež z vyjadrenia pôvodnej žalovanej televízie (bod 20).

36. Ústavný súd vzhľadom na svoje závery nepovažuje za potrebné vstúpiť do diskusie o charaktere sporného „certifikátu“ a z tohto aspektu potom podrobiť testu otázku ne/oprávnenosti kritiky navrhovateľky v spojitosti s namietaným zásahom do jej práva na ochranu osobnosti.

37. Z uvedeného vyplýva, že všeobecné súdy (krajský súd i okresný súd) rozhodli v danej veci celkom formalisticky, svojvoľne a arbitrárne bez toho, aby mal ich výrok rozumný základ v zistenom skutkovom stave a poskytoval rozumné vysvetlenie toho, akým právne predpokladaným spôsobom sťažovateľ neoprávnene zasiahol do práva na ochranu osobnosti navrhovateľky.

38. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že aj keby sťažovateľ „medzi štyrmi očami“ niečo neformálne povedal redaktorky televízie, čo by mohlo mať intenzitu zásahu do práv navrhovateľky, bolo povinnosťou televízie (jej redaktora), aby si uvedené

informácie overil a verejnosti predostrel pravdivú verziu, resp. aby poskytol priestor aj druhej strane.

39. S ohľadom na to, že krajský súd svojím rozsudkom porušil práva a slobody vyplývajúce z ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 17 ods. 1 listiny, čl. 26 ods. 1 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru ústavný súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie [§ 56 ods. 1, 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu.

40. Sťažovateľ sa domáhal tiež priznania finančnej satisfakcie *„lebo... je takmer desať rokov traumatizovaný touto kauzou, čo sa negatívne odrazilo na jeho zdravotnom stave i na vzťahoch v jeho rodine... Preto... žiadame sťažovateľovi priznať aj finančnú satisfakciu v sume 500.000,- Sk.“*.

41. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

42. Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 17 ods. 1 listiny, čl. 26 ods. 1 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk. V danom prípade vzhľadom na zistené závery ústavného súdu prichádza do úvahy aj priznanie finančného zadosťučinenia.

43. V nadväznosti na uvedené okolnosti prípadu považoval ústavný súd za dostatočné priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde v sume 200 000 Sk. Vo zvyšnej časti jeho žiadosti nevyhovel (tak ako to je uvedené v bode 5 výroku).

44. Sťažovateľ v sťažnosti namietal tiež porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 167/2004 (predtým sp. zn. 12 C 34/98) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 115/2006 (predtým sp. zn. 8 Co 408/99, sp. zn. 8 Co 25/2003, sp. zn. 8 Co 106/2005), a to na základe a z dôvodov uvedených v bode 4 a 5 tohto odôvodnenia.

45. Ústavný súd zistil, že súdne konanie proti sťažovateľovi sa viedlo od 6. februára 1998 až do 29. júna 2007, keď bola vec právoplatne skončená. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 16. augusta 2007.

46. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Tento účel spravidla nemožno dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne, resp. v tejto časti sťažnosti nevyhoví.

47. Z uvedeného dôvodu o sťažnosti v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v časti 5 výroku.

48. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. Z. L.. Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z., a to v sume 2 970 Sk za jeden úkon právnej služby, krát dva úkony a 2 x 178 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky) v celkovej sume 6 296 Sk, ktorú

krajský súd uhradí na účet právnej zástupkyne sťažovateľa v lehote jedného mesiaca od doručenia nálezu.

49. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2008